

SÖZÜN KÜLÜ

İbrahim Eryiğit

Eylüle batmış yaşım ömrümün sonbaharı
Söner nefsin ateşi pişmanlık dipsiz kuyu
Artık yapraklar gibi her şeyin rengi sarı
Hayat akar giderken durulur gönül suyu

Dökülür sözün külü gönül sükûta başlar
Ben bilmemden başkası çıkmaz cümle olarak
Yunus'a öykünerek geçer aylar ve yıllar
Hayret makamlarında gözün ferî solarak

Zamanın süreklilik avı doğumdan ölüme dek
Hayıflanmak boş artık gaflet kaplı günlere
Hayatın sahte yüzü hazlarla dolu hendek
Ölünce uyanılır ölümsüz gerçeklere

GİDİYORUM

İlker Gülbahar

Koşarak geldim sana, iki elim kandaydı
Saatler dakikaya indi de gidiyorum
Kavuşma uçuk mavi, seher sarı tondaydı
Bulut dağıldı yağmur dindi de gidiyorum

Biliyorum zor oldu bizim için bu veda
Birbirine karıştı dudaklarda elveda
Gün ışıırken bulaştı her söze aksiseda
Gözyaşımız ateşle yundu da gidiyorum

Kıyamet koptu sanki göğşe erişti sesler
Tutku ırmağı coştı dizginlenmez hevesler
Boğuldukça boğulan kesik kesik nefesler
Düğüm üstü düğüme döndü de gidiyorum

Bağlılık hedefine gerildi sevda yayı
Sancı denizi boğdu yürekte her bir koyu
Hızır'dan ikram gelen abıhayatın suyu
Marmara çirasıyla yandı da gidiyorum

Gidiyorum yüzünden gülüşler avuçlayıp
Gidiyorum kendimi sadakatle suçlayıp
Bir'i yetmezmiş gibi iki derdi üçleyip
Yüreğim gerçeğine kandı da gidiyorum